

DE STER VAN NEDERLAND

De Ster

De Zon geeft warmte,
De Zon geeft licht,
De nacht gaat verdwijnen,
De dag is in 't zicht.

Dat is het kleine boekje
Waarin u thans leest,
Hier straalt uit de reinheid
Van Gods goede geest.

De Maan en de Sterren
Zijn minder in kracht,
Doch schenken zij vreugde
Bij helderen nacht.

Haar woorden verlichten,
Verwarmen ons hart,
Zij schenken ons wijsheid
En lenigen smart.

Zij geven ons warmte
Of lichten ons pad,
Wij hebben hun schijnsel,
Tot leiding gehad.

Die Ster zal ons leiden
Wordt nimmer gedooft,
Maakt sterker de mensch die
In Jezus gelooft.

Ik zie óók nog schijnen
Een andere Ster,
Wiens stralen zoo schoon
[zijn

Wie zonder dit schijnsel
In duisternis leeft,
Zoekt spoedig het licht,
Dat déze Ster geeft.

Als van Jupiter.

Jébé

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang — No. 4

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in den Heiligen Geest. 1 Thess. 1:5.

INHOUD

DE STER	49
GROETEN VAN HET EERSTE PRESIDENTSCHAP	51
HET EDELE LEVEN	Adama van Scheltema 53
DE GEINSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL	54
door Sidney B. Sperry en Merrill Y. van Wagoner	
VAN DE REDACTIE:	
DOOR HET SCHOONE NADERT GOD DEN MENSCH	56
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	57
EEN GETUIGENIS VAN EEN NIET-LID DER KERK	58
DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON	61
door John A. Widsoe en Franklin S. Harris Jr.	

Zaekt

gij een CADEAU voor uw familie of vrienden,

Geef

dan een ZANG- of STANDAARDBOEK van de Kerk.

»De Ster« van 1940

IS WEER COMPLEET

Laat ook dit jaargang weer inbinden in linnen band met gouden letters. - Een sieraad voor uw boekenkast.

Drukkerij »Laboremus«
Langebrug 107 - Leiden
Telefoon 20950

GROETEN VAN HET EERSTE PRESIDENTSCHAP

VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER
LAATSTE DAGEN.

HET EVANGELIE van Jezus Christus verkondigt de boodschap van Vrede en Broederlijke Genegenheid. Jezus leerde dit eertijds aan Zijn discipelen en herhaalt het heden in het Herstelde Evangelie.

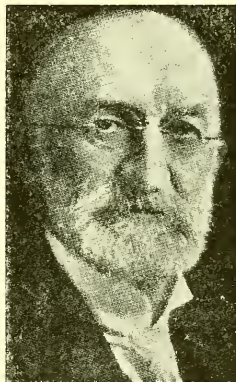
Toch . . . in deze Kerstdagen . . . waarin de christenen de geboorte van den Vredenvorst herdenken, zijn bitterheid en tweedracht in vele deelen der wereld overheerschend. Geheel Europa wordt thans door oorlog geteisterd en legers trekken Oostwaarts, een voorafschaduwing van hernieuwd bloedvergieten in het Heilige Land, het Armageddon der profetie.

Wat zou het heerlijk zijn, indien het leven der menschen kon worden beheerscht door vrede en tevredenheid, indien hun harten konden worden verlost van vijandschap en jaloezie, van hebzucht en zelfzucht, van twist en tweedracht. Maar dat is niet het geval. Men hoort niet dan van oorlogselende, stakingen, diefstal en moord. Waar de natuur het bestaan, de schepping en de heerlijkheid Gods verkondigt, verkiest de mensch, verblind en zelfzuchtig, in zonde en ellende van eigen maaksel rond te dwalen.

Toen Jezus werd geboren, werd Zijn komst aangekondigd door hemelsche stemmen, die zongen: „Eere zij God in den Hooge, vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.” Doch de menschen waren hardnekkig en zondig toen evenals nu en dientengevolgestond Jezus, drie en dertig jaar na Zijn

geboorte, en na een betrekkelijk korten tijd van pleiten met degenen, onder wie Hij arbeidde, om hen van den breeden weg van Dwaling tot het Pad des Lichts te voeren, op den Olijfberg. De geliefde stad aanschouwende, riep Hij uit:

„O Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en steenigt, die

Heber J. Grant

tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkewijs een hen hare kiekens bijeen vergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild?”

Wat aanschouwen thans, 1900 jaar later, terwijl de zoogenaamde volgelingen van Christus zich opmaken Zijn geboortedag te vieren, Zijn oogen een droevig beeld! De overvloedige opbrengst eener vruchtbare aarde ziet Hij moedwillig verspild, terwijl miljoenen Zijner kinderen van gebrek omkomen. Het is, alsof in

HISTORIAN'S OFFICE

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

47 East South Temple St.

deze wereld van verwarring, lijden en dood, wij Hem opnieuw hooren roepen :

J. Reuben Clark Jr.

O volken, volken, gij die elkan- der doodt en de Woorden des Vredes verwerpt, ziet, uw huis wordt u woest gelaten, want „Ik de Heer, kan de zonde niet aan- zien met de minste mate van toe- geefflijkheid.”

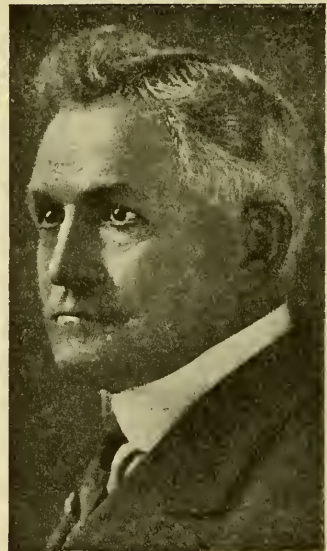
Niettemin, hij die zich bekeert en de geboden des Heeren doet, zal vergiffenis ontvangen.

„En hij die zich niet bekeert, van hem zal zelfs genomen worden het licht, dat hij heeft ontvangen ; want Mijn Geest zal niet altijd strijden met den mensch, zegt de Heere der Heirscharen”...

Want ik ben geen aannemer des persoons, en Ik wil dat alle menschen zullen weten, dat de dag aanstaande is... wanneer de vrede van de aarde zal worden weg- genomen, en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.”

De betreuenswaardige toestan- den in de wereld van heden zijn het directe gevolg van de ver- onachtzaming van de geboden des Heeren. Zoo lang de wereld zal voortgaan deze geboden te ne- geeren, zoo lang zullen onrust, strijd en ellende de overhand hebben.

De mannen en vrouwen in een door oorlog geteisterde wereld smachten naar het beëindigen van het vernielen en bloedvergieten en naar de komst van den Vrede. Naar den natuurlijken loop der gebeurtenissen zal ook de tegen- woordige oorlog een einde nemen, gelijk met den eersten wereldoorlog het geval was, maar er kan geen duurzame vrede bestaan, totdat

David O. Mackay

deze zal gegrondvest zijn op Ge- loof in God en gehoorzaamheid aan de beginselen van het Evan- gelie van Jezus Christus. Petrus sprak geen ijdele woorden, maar

een verheven waarheid, toen hij zeide, doelende op zijn Meester: „Er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden.”

Niemand, hetzij persoon, hetzij volk, kan geluk en vrede genieten tenzij hij de voetstappen volgt van hen, die zeide:

„Ik ben het licht der wereld, die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, doch het licht des levens hebben.”

Wederom wijst God heden ten dage, gelijk Hij eertijds deed, den Weg des Vredes aan het menschedom in de volgende eenvoudige bewoordingen:

„Ik zal u geen weezen laten, Ik kom weder tot u.... .. Omdat Ik leef, zult gij ook leven..... Die Mijne geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft, en die Mij liefheeft, zal

van Mijnen Vader geliefd worden, en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelf aan hem openbaren.”

„Leert van Mij, en luistert naar Mijne woorden, wandelt in de zachtmoedigheid van Mijn Geest, en gij zult vrede in Mij hebben.”

Aan de leden der Kerk in Amerika, en in alle andere landen der wereld zenden wij onze groeten en wij bidden dat geloof, genegenheid en liefde jegens alle menschen in uw harten mogen wonen, en dat de menschen overal het verlangen zullen hebben zich van Dwaling te keeren tot Waarheid, zoodat Christus' boodschap „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen”, spoedig werkelijkheid kan worden.

Heber J. Grant.

J. Reuben Clark Jr.

David O. Mackay.

9 December 1940.

* * *

HET EDELE LEVEN

Mijn leven is een lichte boot,
Die over diepe waters vaart —
De kiel is klein, de blik is groot,
Die om den einder waart.

Door 't blijde en het bleeke licht
Van 's levens vreugd en 's levens
[leed,
Richt ik haar steven naar den plicht,
Dien de bewuste weet.

Schoon is de vreemde spiegel, die
Mij draagt en wiegt, waarin ik beï:
Den hemel en den bodem zie —
Ik zie in beide mij.

En door dien wijden spiegel ijlt
De schoonheid immer met mij mee,
Haar kring van blanke beelden zeilt
Nevens mij door de zee.

En als mijn hand te water gaat
En 'k spelend aan dien spiegel kom,
Is 't of zij parels achterlaat —
Ik zie niet naar hen om.

En telkens vliedt tot aan de kim
Uit mijne hand een levenslied —
Achter mij volgt de stille schim
Van 't leed, dat niemand ziet.

En beeld en leed en lach verdwijnt,
En dwerelt als het schuim mij na —
Tot in een glimlach aan het eind
Ik met hen onderga.

(Adama van Scheltema)

DE GEÏNSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL

door SIDNEY B. SPERRY en MERRIL Y. VAN WAGONER

Uit de „Improvement Era”

Vrij vertaald in het Nederlandsch door A. D. J.

Deze herzieningen brachten ook verschillende andere punten tot klaarheid. Bijvoorbeeld: Tot wien sprak God toen Hij den mensch schiep?

De Statenvertaling zegt hierover niets. Door de herstelling weten wij dat Hij de woorden: „Laat ons menschen maken naar ons beeld”, tot Zijn Eenig Geborene sprak, die met Hem was van den beginne.

En Ik, God schiep den mensch naar Mijn eigen beeld, naar het beeld van Mijn Eenig Geborene schiep Ik hem. man en vrouw schiep Ik hen. (G. H. Genesis 1 : 29. Paarl van Groote Waarde, Mozes 2 : 27).

Aldus werd hij tot een levende ziel: het eerste vleesch op aarde, de eerste mensch ook. (G. H. Genesis 3 : 8b.)

De aarde was . . . natuurkundig gesproken . . . noodzakelijkerwijs niet in onveranderlijken toestand, toen de mensch op aarde kwam. In de G. H. treffen wij een van die zeldzame passages aan, waarin de aarde en haar bewoners ten tijde van Henoch worden beschreven.

Daar kwam ook een land op uit de diepten der zee; en zóó groot was de vrees van de vijanden van Gods volk, dat zij vloten en van verre stonden en op het land gingen, hetwelk opkwam uit de diepten der zee.

En de reuzen van het land

stonden ook van verre; en er kwam een vloek over het gansche volk, dat tegen God streed. (G. H. Genesis 7 : 18-19. Prl. van Gr. W. Mozes 7 : 15-16.)

Het A. B. C. van het onderwijs en de opvoeding is blijkbaar niet van recenten datum, want Adam en zijn afstammelingen wisten hoe te lezen en te schrijven.

En toen begonnen deze menschen den naam des Heeren aan te roepen, en de Heere zegende hen; en een gedenboek werd bijgehouden in de taal van Adam, want het werd aan zoovelen als God aanriepen, gegeven om door den Geest van inspiratie te schrijven.

En zij onderwezen hun kinderen in lezen en schrijven, en zij hadden een taal, welke zuiver en onbedorven was. (G. H. Genesis 7 : 5-6. P. van Gr. W. Mozes 6 : 5-6).

Dit gedenboek werd zorgvuldig bewaard; want Henoch noemt het in zijn rede.

En de dood is over onze vaders gekomen, niettemin kennen wij hen en kunnen niet loochenen, zelfs den eerste van allen kennen wij, namelijk Adam, want een gedenboek hebben wij onder ons bijgehouden, naar het voorbeeld, hetwelk de vinger Gods ons gaf; en het werd ons gegeven in onze eigen taal. (G. H. Genesis 6 : 47. P. van Gr. W. Mozes 6 : 44-45).

Gezien het feit, dat onze eerste voorvaderen niet ongeletterd waren. doet zich hier de vraag voor, of zij wellicht ook andere bronnen van kennis hadden. Dit is inderdaad het geval.

De Heer zeide tot Enoch: Zie, deze uwe broederen, zijn het werk van Mijn eigen handen, en Ik gaf hun hun kennis ten dage dat Ik hen schiep. (G. H. Genesis 7:39. P. van Gr. W., Mozes 7:32).

In de Statenvertaling wordt de geschiedenis van Henoch in vier korte verzen afgehandeld (Genesis 5:21-24) en zijn wonderbare toespraak wordt in 't geheel niet genoemd. In de Geïnspireerde Herziening wordt deze weer in haar geheel opgenomen in 123 verzen. (G. H. Genesis 6:26-71; 7:1-78. P. van Gr. W. Mozes 6:25-68, 7:1-69). Wij vernemen hier dat Henoch het Evangelie en deszelfs verordeningen aan het volk verkondigde; dat Adam door den Heer werd geroepen om zich te bekeeren en gedoopt te worden in den naam des Eenig Geborenen Zoon, Jezus Christus, en den Heiligen Geest te ontvangen. Voorts dat Adam werd gedoopt door onderdompeling door den Geest des Heeren en het priesterschap ontving volgens de Orde van den Eenig Geborene. Ook zag Enoch in een visioen het Offer van Christus en tenslotte de oprichting van het Nieuwe Jeruzalem in de laatste dagen, gevolgd door het Duizendjarig Vrederijk en de persoonlijke regeering van den Messias op aarde. Dit alles leerde Henoch zijn volk.

Uit den tegenwoordigen Hebreuwschen tekst ontbreken ook

zestien verzen, die een meer compleet verslag van Melchizedek bevatten. Hierin wordt zijn Priesterschap beschreven, hoe hij het ontving, en de wonderbaarlijke dingen, welke hij daardoor verrichtte. (G. H. Genesis 14:25-40).

In de Statenvertaling ontbreken meer dan twaalf lange verzen, welke de beloften van God aan Joseph bevatten. Toen Joseph in Egypte was, vertelde de Heer aan Joseph aangaande Mozes, die de Israëlieten uit de slavernij zou verlossen, over de aanvullende Schriftuur van den Bijbel en van het verschijnen van het Boek van Mormon, en van den Profeet, „wiens naam zal zijn Joseph, naar den naam van zijn vader, die in de laatste dagen verwekt zal worden.” (G. H. Genesis 50:24-36. Zie ook B. van M. II Nephi 3). Ook hier werd het uitlichten zóó listig gedaan, dat het niet opgemerkt is geworden.

Resumeerende komen wij tot de slotsom, dat de vele veranderingen, door de geïnspireerde correcties van den Profeet aan den dag getreden, met groote regelmatigheid voorkomen en van vitaal belang zijn, zóó zelfs, dat zij kennelijk zijn aangebracht met het doel, aan de menschen de waarheid te onthouden. Eenige van de belangrijkste dezer veranderingen hebben betrekking op de eerste uiteenzettingen van het Evangelieplan en deszelfs verordeningen, op verklaringen over het werk van den Messias, die verwacht werd en op verklaringen aangaande het hoogere Priesterschap. Dit alles bewijst duidelijk, dat deze feiten den

(Zie vervolg blz. 60).

15 FEBRUARI 1941

VAN DE REDACTIE

DOOR HET SCHOONE NADERT GOD DEN MENSCH.

DE SCHOONHEID die tot ons spreekt uit muziek, een schilderij of een gedicht is ons als een openbaring uit een andere wereld, als een openbaring van het Goddelijke licht aan de menschheid. Aan haar openbaart zich door de schoonheid het eeuwige, hetwelk God een vorm geeft, tot verrijking van het leven. De kunstenaar is een mensch die fijnbesnaard genoeg is om door te dringen tot het wezen der dingen en de schoonheid van het Al te ondergaan. De kunstenaar is de mensch die boven de omstandigheden uit de Goddelijke vreugde in zich dragen kan en die vreugde openbaart in zijn werk, iemand die een blik mag slaan in de eeuwigheid en zich in harmonie voelen kan met het oneindige.

Iemand die uit eigen scheppingskracht zich een wereld vormen kan en die bevolkt met menschen en dan als een God toeziet hoe die menschen hun leven leven. En de houding van den kunstenaar tegenover zijn werk komt veel overeen met die van de moeder tot het kind. Voor het ontvankelijke gemoed en voor de indrukken zoo vatbare ziel van den kunstenaar is het leven iedere dag een grooter en nieuwer wonder. Door zijn aanleg geneigd tot peinzen treedt hij dikwijls even uit de gang der dagen en slaat het hem voorbijstormende leven gade. Dan zijn er menschen die om hem glimlachen en hem een dwaas noemen, maar dit schijnbare op-

onthoud is in werkelijkheid een gewin, want wie de tijd neemt om het leven gade te slaan, wordt geen deel van het leven, van het aardsch bestaan, maar deel van de eeuwigheid. De kunstenaar ziet het leven met andere oogen, hij ziet wat de anderen niet zien omdat de schoonheid hem bij de geboorte gezegend heeft. Hij ziet de schoonheid in alles ook in het leed, daar hij begenadigd is met een hoogere wijsheid en het doel van het lijden begrijpen kan. Hij ziet de krachten die de menschen drijven, de geheime drijfveren van hun handelingen en hij ontleedt al hun handelingen en ontleedt hun diepste zieleleven. Hij ziet het leege leven van de hem omringenden en voelt een rijkdom van schoonheid in eigen ziel, welke schoonheid hij uiten kan en met het resultaat ervan de wereld vermooien. De schoonheid ligt in de taalrijkdom, in de woordenmuziek. „Kunst behoeft geen kerktorens te hebben om van God te spreken”, zeide Ludwig von Beethoven. Kunst behoeft niet viermaal Gods naam te noemen, want in kunst zelf ademt God.

Het doel der kunst is de mensch de verhouding tot de eeuwigheid te leeren en hem boven het tijdelijke te verheffen, om hem te leeren geluk in zichzelf te vinden, en niet te zeer beïnvloed te worden door de omstandigheden. Het doel der kunst ligt in haar zelf, de zon schijnt, de zon is,

en enkel door haar bestaan verwarmt zij de menschen, aldus verrijkt ook de Kunst door haar schoonheid het leven.

Muziek kan een heel tijdperk van een leven voorstellen en kan verschillende dingen weer-geven, zoo ook als wij muziek geven in de kerk of waar dan ook, dan behooren wij dit met gevoel te doen, zooals het lied dit bedoelt. Een klein voorbeeld van twee zangers. Zij zongen ieder afzonderlijk, maar

de een had veel meer succes dan de ander. Op een avond zeide de een bedroefd tot den ander: „waarom heb jij altijd meer succes dan ik?” Het antwoord was: „omdat jij de liederen zonder gevoel zingt.” En zoo is het ook. Als wij met gevoel de liederen voordragen, zullen wij meer succes hebben, en ons gevoel voor kunst en muziek zal sterk worden.

(Overgenomen).

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Doopdiensten.

Tijdens een op 25 Januari 1941 gehouden doopdienst te Amsterdam werden door Ouderling Harm Bakker de volgende personen gedoopt: Jan Koert Slinger, Annie Dijkstra, Rozina Slinger, Frederik de Vries, zij werden respectievelijk bevestigd door Ouderling J. G. van Maare, W. N. Smits, Ruurd Hut en Laurens Hut; door Ouderling Egbert van Komen werden gedoopt: Bernard Henry Sloots en Johannes Claassen, zij werden bevestigd respectievelijk door Ouderling W. N. Smits en Jacob Greeff; door Ouderling Eege IJlst werd gedoopt en bevestigd: Liahona Maria IJlst.

Tijdens een op 8 Februari 1941 te Den Haag gehouden doopdienst werden door Ouderling Jan v. d. Hazel gedoopt: Ailko v. d. Hazel en Aquasi William Emilius Rutten. Zij werden op 9 Februari respectievelijk bevestigd door Ouderling Jan v. d. Hazel en Ouderling J. P. Schouw.

Wij heeten deze leden van harte welkom in de Kerk en wenschen hen alle zegen en geluk op den door hen ingeslagen weg..

Inzegening.

Te Den Haag werd door Ouderling P. Dirkmaat den 9en Februari ingezegend Robert, zoon van Andries v. d. Beek en Symonie Meesters.

Overleden.

Op Vrijdag 31 Januari j.l. overleed te Leiden in den ouderdom van 52 jaar, na een zeer kortstondige ziekte, Ouderling Laurens Rhijnsburger Sr., gemeentepresident van Leiden. Hij werd geboren te Voorhout 29 Juli 1888; gedoopt door Ouderling C. Austin op 23 September 1909 en dien-zelfden dag bevestigd door Ouderling Jos. Bennion.

Op Zondag 2 Februari werd in de vergaderzaal een rouwdienst gehouden, waar de overledene in dankbare woorden herdacht werd. Op Dinsdag 4 Februari j.l. werd hij ten grave gedragen, nadat in het sterf-huis een rouwdienst was gehouden.

Vele familieleden en leden der Kerk volgden de met bloemen en kransen bedekte baar naar zijn laatste rust-plaats.

Wij vertrouwen, dat de God des Hemels zijn vrouw en kinderen zal troosten in dit voor hen zoo zwaar verlies.

Een getuigenis van een niet-lid der Kerk.

Ik ben zeer verheugd, dat ook ik mag getuigen van het Evangelie. Twee jaar geleden was ik nog star-ongeloovig. Ik was wat men noemt een „twijfelaar van beroep”. Steeds heb ik elk geloof bespottelijk gemaakt, het was allemaal bedrog en fictie en ik vond het belachelijk je blij te maken met een dooie mus. Toevallig moest ik ook nog kennismaken met deze Kerk, en dat nog wel via een bitter anti-mormoonsch boek. Dat was een prachtkans om hier strikvragen te stellen. Zoo kwam ik hier verzeild.

U zult willen weten, hoe ik nu over deze Kerk denk.

Ik heb zeer oprechte mensen ontmoet, juist onder die z.g. goddelooze Mormonen. Wat mij hier al direct opviel, was de groote toewijding, waarmede een ieder deelnam aan het avondmaal en de diepe ernst, waarmede de bedieners rondgingen. Na afloop kwam iemand mij in gebroken Hollandsch vertellen van zijn Kerk. En juist die zendelingen, die er in genoemd boek al heel slecht afkomen, hen heb ik leeren kennen als fijne mensen, géén vrome pilaarbijters en toch door en door geloovig.

Met dat alles een merkwaardig geloofsstelsel, wel de moeite waard om er meer aandacht aan te besteden.

Wellicht heeft geen enkele religieuse beweging zooveel vervolging ondervonden als deze. Tot driemaal toe werden de leden van hun haardsteden verjaagd en moesten zij, arm en van alles beroofd, vluchten. Slechts één ding

kon men hen niet afnemen, dat was hun geloof! En dat werd hun kompas. Tenslotte kwamen zij in een dorre zoutwoestijn terecht en maakten daarvan een van de mooiste en welvarendste streken van de wereld. Ik heb dat alles met klimmende belangstelling gelezen. En ik moet zeggen, van toen af was de wil om God te zoeken, aanwezig. Tenslotte heb ik Hem gevonden. Dat was verre van gemakkelijk, want nu moest ik mijn eigen strikvragen gaan beantwoorden. Maar hoe grooter de twijfel, des te grooter het geloof kan worden. Ik heb het gevonden en op een heel overtuigende manier. Ook sta ik in mijn geloof al heel dicht bij deze Kerk. Ik dank van deze plaats de broeders en zusters, die door hun leven toonen, wat waarheid is.

Vooraf in een tijd als deze is geloof een kostelijk bezit. Het is niet iets, wat we voor een paar gulden in een bazar kunnen koopen, doch het is inderdaad een geschenk des hemels.

Het is ook iets, wat wij vooral niet mogen verwaarloozen, maar iets, wat eigenlijk elke dag opnieuw moet worden veroverd. Het is als een kachel, steeds nieuwe brandstof, anders is het snel afgekoeld, En vooral mag het geen sleur worden! Ook hier is stilstand achteruitgang.

In deze tijd zijn velen gaan twijfelen. We zien hoe mensen, die toch rechtvaardig leefden, een prooi worden van dood en verderf zaaïende bommenwerpers. Niets wordt hun bespaard en een rookende puinhoop wijst de plaats

aan, waar deze menschen hun bescheiden leventje hadden willen leven, zonder meer.

Dan wordt zoo vaak de vraag gesteld, hoe kan een liefdevolle Vader al dat leed, al dat schrijnende onrecht, toelaten? Is Hij dan machteloos?

Maar al te vaak wordt vergeten, dat de schuld geheel en al bij ons ligt. Of liever bij onze gebrekkige voorstellingsvermogens. We noemen ons zoo gauw goed, maar we vergeten, dat zelfs Jezus zich nog niet goed genoeg achtte. Wanneer een schriftgeleerde Hem aanspreekt met de woorden: „Goede Meester”, dan is het antwoord: „Wat noemt gij Mij goed? Slechts Eén is goed, namelijk de Vader in de Hemel.”

Dan wordt de vraag gesteld, ja, maar waarom maakte God de menschen dan niet beter, zonder zonden? Hij is toch immers almachtig? Hapert er iets aan de Schepping?

Zóó iemand zou ik willen vragen, bent u zoo knap, dat u het beter weet dan God? Immers, als het Kwade niet bestond, hoe zou dan het Goede kunnen bestaan, want het Kwade is toch de tegenpool van het Goede? En dan zou het toch geen kiezen zijn?

En hoe zouden wij vooruitgang kunnen maken in het Evangelie, indien we niet versterkt werden, juist door ons te verzetten tegen het Kwade?

Het kwaad en ook het leed, zij zijn zoowel natuurlijk als noodzakelijk. Als een „slecht” mensch te ver uit een raam hangt, dan valt hij naar beneden, maar de „goede” ook!

Dat is een natuurwet, zooals in het heelal alles aan wetten onder-

worpen is, die maar niet voor de aardigheid gemaakt zijn.

Ja, de rechtvaardige lijdt zelfs nog meer.

Zoo denken wij aan het lijden van Christus, die door de wereld, die Hij zoo liefhad, werd verlaten, bespot en verschopt. maar die tenslotte toch nog een gebed van vergeving op de lippen had.... Dat is de stralenkrans van het „Hoofd bedekt met wonden” en van de „Lijdende Knecht des Heeren.”

Smart loutert ons. De rechtvaardige lijdt dubbel, maar zijn vreugden zijn ook grenzenloos. Er zijn menschen, die slechts oog hebben voor hun eigen alledaagsche bekrompenheid en banaliteit. Zij hollen van het eene zinlooze vermaak naar het andere en „vervelen” zich dan nog „gruwelijk”.

Deze menschen kunnen geen vreugden, slechts plezier en vermaak.

Het ware Geluk ligt in de volledige overgave aan de Wil van den Vader en in het navolgen van onze Meester, Christus Jezus.

Tenslotte nog iets. Laten wij niet op ons eigen houtje Gods wegen gaan controleren en corrigeeren. Heeft Hij niet reeds in verre tijden gezien, wat komen zou? Is het begrip „tijd” geen menschelijke aanschouwingsvorm?

Neen, de liefdevolle Vader, de Universeele Liefde heeft ons niet verlaten. Hij staat aan onze deur, ook al hebben wij die deur in Zijn aangezicht dichtgegooid, toen wij Hem zagen aankomen.... Hij maakt het ons immers zoo lastig!

Maar wanneer zullen we Hem voorgoed binnēnlaten, niet door een draaideur, maar door de deur met zeven gouden sleutelen?

Er is een heel mooi lied, dat begint met de woorden: Daar ruischt langs de wolken een lieflijke Naam. Spotters zullen hun mondhoeken bewegen en zeggen: Wat een naïviteit! De werkelijkheid is even anders! Geen lieflijke naam ruischt er langs de wolken, maar bommenwerpers. En

toch, als we het Evangelie hebben gevonden en haar inhoud zullen trachten na te volgen, dan zullen wij inderdaad hooren een lieflijke Naam Al het andere zal voorbijgaan, doch de woorden van dien Naam, zij zullen in der eeuwigheid niet voorbijgaan.

D. F. M.

* * *

De geïnspireerde herziening van den Bijbel.

(Vervolg van blz. 55)

mensch bekend werden gemaakt, zoodra hij op de aarde werd geplaatst.

Opnieuw vragen wij: „Wie bracht deze vervalschingen aan?” Opnieuw is het antwoord: „Wij weten het niet.” Maar twee dingen weten wij:

Ten eerste: toen de boeken van den Bijbel voor de eerste maal werden geschreven, waren zij in orde en bovendien verstaanbaar.

Ten tweede: zooals zij heden ten dage zijn, missen deze boeken vele belangrijke gegevens en veel te veel passages zijn op de grens van onbegrijpelijkheid. Men kan zich nauwelijks voorstellen, dat er ooit een mensch of een groep van menschen is geweest, die zooveel macht en invloed had, dat hij daardoor zulke groote veranderingen in de Grieksche en Hebreeuwsche teksten en in de vertalingen ervan kon doen aanbrengen. Vele van de wijzigingen, die wij „opzettelijk” noemden, moeten op rekening worden gesteld van den Geest der Duisternis, die, in den loop der eeuwen, verschillende personen wist te verleiden om Gods plannen te dwarsboomen.

V

De vraag, die bij de bespreking van de geïnspireerde herziening van den Bijbel veelal wordt gedaan, is deze: „Wat deed de Profet Joseph Smith met zekere tegenstrijdige passages?” In verscheidene van deze bracht hij wijzigingen aan. Een van de belangrijkste en meest beteekenisvolle betreft den Apostel Petrus. Van Johannes 1:42 maakte de Profet:

En hij bracht hem tot Jezus. En toen Jezus hem zag, zeide hij: „Gij zijt Simon, de zoon van Jona, gij zult Cephass genaamd worden, hetwelk, overgezet zijnde, beteekent een *ziener*, of een *steen*. En zij waren visschers. En alles verlatende, volgden zij Jezus. (G.H. Johannes 1:42. Cursief gedrukte van de schrijvers.)

In de Staten vertaling ontbreekt het hoogst belangrijke woord *ziener*.

Johannes vertelt ons hier dus, dat toen Jezus Simon voor het eerst ontmoette, Hij hem *Cephass* noemde, hetgeen een Arameesch woord is, want Jezus sprak Arameesch bij die gelegenheid en geen Grieksch. (Wordt vervolgd).

DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON

EEN VERZAMELING VAN BEWIJZEN

door JOHN A. WIDTSOE en FRANKLIN S. HARRIS Jr.

Vertaald door J. Strietman.

Een artillerie-officier van de Vereenigde Staten schreef in zijn rapport: „Joseph, het hoofd, is een eerlijk uitziend man, van top tot teen een Mohammed.”

Afgezien van zulke bewijzen door tijdgenooten gegeven, weerlegt het door Joseph Smith voltooide werk de theorie, dat het het product van een verwarde geest zou zijn, of van een zwak lichaam. Het Mormonisme wordt gekarakteriseerd door ieder die het kent als een hoogst ordelijk systeem van leerstellingen, uitvoering en organisatie. Inderdaad, de volmaaktheid van organisatie in de Mormoonsche Kerk, houdt men voor de grootste die bekend is. Orde wordt niet geboren uit wanorde; de rede is geen kind van den waanzin. De theorie, dat het Boek van Mormon het resultaat van vallende ziekte of iets dergelijks zou zijn, moet terzijde gezet worden door de onweerlegbare feiten van de buitengewoon goede gezondheid van Joseph Smith en de uitnemende ordelijkheid van het systeem, voor welks ontwerp hij het instrument is geweest.

3. Algemeene bekendheid van het vertaalwerk.

Het was geen geheim, dat Joseph Smith de platen had ontvangen en bezig was ze te vertalen. Hij had zijn ouders van tijd tot tijd verteld van zijn verschillende hemelsche bezoeken. Hij had mel-

ding gemaakt van zijn bezoek aan den heuvel Cumorah om de platen te zien. Hij aarzelde niet aan zijn vrienden en kennissen te vertellen van het werk waarmede hij bezig was. De plaatselijke dagbladen schreven er over. Francis W. Kirkham geeft vele aanhalingen uit oude dagbladen, Rochester Telegraph, 1829; Brookville Enquirer, 1827, Palmyra Reflector, 1829—'30; Wayne Sentinel, 1831, enz.; en boeken zooals Howe, „Het Mormonisme ontsluiert”, uitgegeven in 1834, dat verklaringen van vele menschen bevat die de familie Smith van 1816 tot 1830 kenden. Hij besluit: „Dit toont duidelijk aan, dat het in Palmyra, twee of meer jaren vóór het Boek verscheen, algemeen bekend was, dat Joseph Smith beweerde gouden platen in zijn bezit te hebben die hij met goddelijke hulp wilde vertalen en dat de inhoud van groot belang voor de religieuze wereld zou zijn.” (Des. News, Jan. 26, 1935.) Zijn intieme vrienden waren op de hoogte, toen hij de eigenlijke vertaling van de platen begon. Het is een feit dat, bij het begin van de vertaling, hij Martin Harris naar Professor Anthon van de Columbia Universiteit zond met afschriften der letterteekens van de platen. Zelfs de meest verbitterde anti-mormoonsche publicaties aarzelen niet toe te geven, dat de omgeving waarin Joseph Smith leefde, op de hoogte was van zijn aanspraken en zijn ver-

ondersteld vertaalwerk. De openbaarheid van de gang van zaken, dit werk bij daglicht, vormt een zeer sterke getuigenis van de eerlijkheid van den jongen man. On-eerlijkheid en bedrog werken in den regel in duisternis. Zelden vestigt de leugenaar de publieke belangstelling op zich, terwijl de leugen beraamd wordt.

4. Getuigenissen van schrijvers en medewerkers.

Het Boek van Mormon werd niet door Joseph Smith eigenhandig geschreven. Het werd door den Profeet van de platen gedictieerd. Schrijvers schreven de woorden zooals ze van de lippen van Joseph Smith vielen. Drie schrijvers namen op verschillende tijden deel aan het werk: zijn vrouw, Martin Harris en Oliver Cowdery. Deze drie waren alle overtuigd van de echtheid van de vertaling en dat Joseph Smith zelf het Boek samenstelde, en zij bleven daarvan overtuigd tot het einde hunner dagen. Oliver Cowdery, die op een gegeven oogenblik afvallig werd, keerde later tot de Kerk terug. Bij zijn terugkeer, in 1848, verklaarde hij in een nu beroemd geschrift, dat hij zelf ieder woord van het Boek van Mormon had geschreven, met uitzondering van eenige bladzijden, zooals het gedictieerd werd door den Profeet Joseph Smith. Hier zijn zijn woorden: „Ik schreef, met mijn eigen pen, het geheele Boek van Mormon (behoudens eenige bladzijden) zooals het van de lippen van den profeet viel, zooals hij het vertaalde door de gave en macht van God, door middel van de Urim en Thummim. Ik aanschouwde met mijn oogen,

en betaste met mijn handen de gouden platen waarvan het werd overgeschreven. Dat Boek is waar.” - (Roberts, Begrijpelijke Kerkgeschiedenis, 1 : 139).

Het is moeilijk voor een schrijver om zijn eigen secretaris om den tuin te leiden. De schrijvers, die met Joseph Smith werkten, konden moeilijk worden misleid omtrent het bestaan van de platen. Zij die het dichtst bij den Profeet stonden ten tijde der vertaling, geloofden in hem. Dit op zichzelf is een krachtig en waardevol bewijs voor de waarheid van het Boek van Mormon.

5. Tijd van samenstelling.

Een van de opmerkelijkste dingen bij de samenstelling van het Boek van Mormon is, dat het gedictieerd werd door den Profeet in den loop van ongeveer 60 dagen, van 7 April 1829, tot de eerste week van Juni 1829 (Joseph Fielding Smith, Imp. Era, 30 : 946-948). Het is een Boek van meer dan vijfhonderd bladzijden, handelende over een menigte feiten en onderwerpen. Een roman van dergelijken omvang zou moeilijk geschreven kunnen worden, zelfs door den meest ervaren schrijver, in twee maanden: Toch was het Boek van Mormon geheel voltooid in dien tijd. De tijd van samenstelling, zonder correcties of toevoegingen toont aan, dat dit werk boven de gewone mensche-lijke krachten uitgaat. Dit is een ander bewijs voor de waarheid van het Boek.

6. Titelpagina.

De titel-pagina van het Boek van Mormon bevat een kort verslag van den inhoud van het Boek, vertaald van de platen. Daarbij

komt de naam van Joseph Smith Jr. voor op de titelpagina van de eerste uitgave als schrijver en eigenaar. In latere uitgaven wordt Joseph Smith vermeld als de vertaler. De titel-pagina van de eerste uitgave en de daaropvolgende verandering hebben tot veel commentaar van de zijde van onvriendelijke critici aanleiding gegeven. Feitelijker, is het een sterk bewijs voor de waarachtigheid en ernst van den jongen man.

Nooit heeft Joseph beweerd dat hij iets anders was dan de vertaler van het Boek van Mormon. Als hij had verteld, dat hij het Boek van Mormon als een stuk fantasie had uitgedacht, zou zijn lof de wereld door verkondigd zijn geworden. Het was het wonderbaarlijke element in het verkrijgen en vertalen van de platen dat aanleiding gaf tot ergernis. Hij stond toe dat zijn naam op de titel-pagina van de eerste uitgave voorkwam als schrijver en eigenaar, omdat de auteurswet eischte dat de naam van den schrijver daarop voorkwam. Om de uitgave mogelijk te maken, stond hij, als eenig levende persoon die recht had op het Boek, toe, dat zijn naam aldus voorkwam.

Een oneerlijk man zou in zijn sluwheid er wel iets op hebben gevonden om aan dien eisch te ontkomen, ten einde den vloed van misverstanden te ontgaan, die op zulk een formeele verklaring van auteurschap van een boek zou volgen, waaraan een goddelijken oorsprong werd toegekend.

7. Getuigen.

Joseph Smith was niet de eenige persoon die de platen zag, van

welke het Boek van Mormon was vertaald. Twee groepen van getuigen, die bevestigen de platen gezien en betast te hebben, zijn van speciaal belang.

Op een namiddag in Juni 1829, te Fayette, New York, nam Joseph Smith drie mannen met zich mede, David Whitmer, Oliver Cowdery en Martin Harris, naar een naburig bosch, alwaar zij, na een ernstig gebed, een hemelschen boodschapper aanschouwden, die de platen in zijn handen hield en hun verklaarde dat zij vertaald waren door de gave en de macht van God. De verklaring van deze getuigen met betrekking tot de werkelijkheid van deze verschijning komt voor in ieder exemplaar van het Boek van Mormon. Deze drie mannen, van wie er twee gedurende jaren lang van de Kerk verwijderd werden, en één voor het geheele leven, zijn nooit van deze verklaring afgeweken, maar droegen de getuigenis van de waarheid ervan uit op ieder geschikt oogenblik. Alle drie stierven met de getuigenis van de echtheid van de verschijning op hun lippen.

Zulke getuigenissen zijn niet gemakkelijk te bestrijden, noch toe te schrijven aan hallucinaties, want deze mannen leidden een eerzaam leven, waren geëerd in hun omgeving en hebben nooit bewijs gegeven van een zieken geest of verstandelijke afwijkingen. En het zou inderdaad opmerkelijk zijn indien drie mannen van zeer verschillend bloed, opvoeding en temperament, tegelijkertijd op precies dezelfde wijze beïnvloed konden worden.

Eenigen tijd later werden de platen eveneens aan acht mannen

getoond. Deze mannen verklaren niet alleen dat zij de platen gezien, doch dat zij ze ook betast hebben. De geschreven getuigenis van deze acht mannen komt eveneens voor in ieder exemplaar van het Boek van Mormon. De acht getuigen, zoowel degenen die in de Kerk bleven als zij die afgesneden werden, behielden hun getuigenis tot het einde hunner dagen. Zij gevoelden blijkbaar als Hyrum Smith, een van de acht getuigen, die eens schreef: „Ik was beleedigd en in een kerker gestooten, en maandenlang opgesloten terwille van mijn geloof en de getuigenis van Jezus Christus. Niettemin dank ik God dat ik het besluit voelde om liever te sterven dan de dingen te ontkennen die mijn oogen gezien en mijn handen betast hadden en waarvan ik de getuigenis uitgedragen had waarheen het lot mij had geworpen; en ik kan mijn geliefde broederen verzekeren, dat ik in staat was een groote getuigenis te geven, evengoed voor

het aangezicht van den dood, als ik ooit in mijn leven gedaan heb.” (Times and Seasons, 1 : 25).

De drie en de acht getuigen, met Joseph Smith zelf, maken totaal twaalf personen, die getuigenis afleggen van het bestaan der platen waarvan het Boek van Mormon vertaald werd. Misschien waren er nog andere personen die de platen eveneens gezien hebben, doch waarvan de namen niet als officieele getuigen voorkomen. Indien de getuigenis van een betrouwbaar, eerlijk man kan worden aanvaard als waardevol bij het vaststellen van de waarheid van een gebeurtenis, dan zal zeker de getuigenis van deze twaalf mannen van onbevleete reputatie en met oprechten levenswandel — vele hunner bereikten een hoogen leeftijd, geëerd en gewaardeerd in hun omgeving — van gewicht zijn bij het vaststellen van de waarheid van het Boek van Mormon.

(Wordt vervolgd).

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Maart

AVONDMAALSVERS

Hij kocht ons, Hem behooren wij,
Zijn levensbloed, als prijs, gaf Hij.
Wij trachten Zijnen wil te doen,
Te houden alle Zijn geboën.

Matth. 16 : 16. En ik zal U geven de sleutelen van het koninkrijk der hemelen en zoo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zoo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.

Aan de Lezers!

Laat „DE STER” aan uw familie of vrienden lezen en tracht een abonnement te plaatsen.